

говоръ-тъ му е благородень; но, ако второ-то е вѣрно, той е подлъ и за прѣзира-
ніе. Ный ще речемъ че писмо-то му е бы-
ло написано съ чистосърдечіе. Было така и-
ли инакъ, то показва грамадно-то върховен-
ство на *рабъ-тъ Божій* надъ величіе-то на
този свѣтъ. Додѣто Лутеръ, уединень, плѣн-
никъ, и подъ присѣдж, черпаль отъ вѣрж-
тж си непобѣдимо мжжество, Архіепископъ
Албертъ, забыколень отъ всѣкж странж отъ
силы-тѣ и благоволенія-та на свѣтъ-тъ, тре-
перялъ на прѣстоль-тъ си.

Не е еднѣжъ ни дваждъ дѣто подобны мы-
сли хрумватъ человѣку; и тѣ отгатватъ див-
нж-тж гатанкж, коіжто исторія-та на Ре-
формаціјж-тж загатва. Отъ Христіанинъ-тъ
не ся изисква да прѣсмѣта срѣдства-та си
за сполукж. Нему му трѣбва само да знае
че дѣло-то му е дѣло Божіе, и че той не ся
стреми за друго освѣнъ за славж-тж Божііж.
Безъ съмнѣніе, той ще трѣбва да ся запыта;
но това той ще прави не отъ друго а само да
види да ли той върши дѣло-то си съ добро
намѣреніе. Христіанинъ-тъ погледва на сърд-
це-то си, а не на мышцж-тж си. Той гледа
право-то, а не силж-тж. И щомъ като си
разрѣши еднѣжъ отъ какво побужденіе прѣд-
пріима дѣло-то си, за него пжть-тъ вече е